

Няколко думи за експозицията...

Когато е постигнат ритъма в общуването между цвят и форма в едно произведение и колоритът има свободата да покаже собствения си характер, тогава гледащият би могъл да възприеме произведението като самостоятелна и достатъчно демократична единица, въздействаща върху възприятията му и оттам да се получи генерирането на свободния образ, изграждащ се от взаимовръзката на формите.

Заглъхващата вибрация на цвета и формата на дадено произведение може да го направи един добре балсамиран труп на отдавна отминала и преживяна житейска ситуация, емоция, опит.

Известна изтънченост в живоописването би могла проправи пътя на непосредствения енергиен диалог между емоцио-притежателя и неговите собствени потребности от това несъзнавано като процес, но съзнато като резултат, да развие тази потенциална емоционална градация, ще рече и баланс между показаното и възприетото, но не в смисъл на формата, а в смисъл на неподправения диалог, колкото и мигновен да е той за сметка на енергийната си концентрация в посланието.

Стефан Тодоров